

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....กิริยา วงษาลาภ.....รหัสบุคคล.....006128.....

เบอร์โทรภายใน...02-839-6896.....เบอร์โทรมือถือ0879069492..... Email Address.....poommy.zuza@gmail.com..

หน่วยงาน.....ห้องคลอด.....โรงพยาบาลรามาธิบดีจ๊กกรีนฤบดินทร์.....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....สถาบันการแพทย์จักรีนฤบดินทร์.....

*ชื่อ-สกุล.....กิริยา วงษาลาภ.....รหัสบุคคล.....006128.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

.....

ความพร้อมของการจากลา... อย่างไม่มีวันกลับ

“วันนี้ คุณพร้อมที่จะพบการจากลาแล้วหรือยัง”

คุณเคยถามตนเองอย่างนี้บ้างไหมคะ เพราะในชีวิตของคน การจากลาเป็นสิ่งที่ทุกคนพบเจอ ไม่ว่าจะเป็นการจากเป็นหรือจากตาย ในความคิดของฉัน การจากตายหรือการจากกันแบบหมดลมหายใจเป็นเรื่องที่ทำให้ใจได้ยาก เพราะการจากเป็นยังมีโอกาสที่จะกลับมาพบกันได้อีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การจากตายเป็นธรรมชาติของชีวิตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น ทุกคนควรมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ที่จะพบการจากลาเพื่อป้องกันภาวะซึมเศร้าที่อาจจะเกิดขึ้นหลังจากเผชิญกับการสูญเสียบุคคลที่รัก

หลังเทศกาลปีใหม่ ช่วงเวลาแห่งความสุขของชีวิตผ่านไปไม่ถึงสองสัปดาห์ ผู้ป่วยชาย อายุ 72 ปี นอนอยู่บนเตียงของโรงพยาบาลที่คนขับรพยาคมขับไล่ไล่ไปตามถนน เขาอาเจียนเป็นน้ำสีเขียวเหลืองเกือบตลอดเวลา ข้างกายของเขามีเพียงพยาบาลหนึ่งคนคอยดูแล น้ำเกลือขวดหนึ่งที่แขวนไว้แกว่งไกวตามการเคลื่อนที่ของรถพยาบาล อัตราหดยของน้ำเกลือที่ไหลเป็นจังหวะอย่างช้า ๆ ช่างแตกต่างจากอัตราการเต้นของหัวใจพยาบาลที่สิ้นระริวราวกับฝีเท้าของนักวิ่งมาราธอนระดับโลก เมื่อเฝ้ามองดูอาการของผู้ป่วยชายที่นอนอยู่ตรงหน้าเธอ

ระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรจากต้นทาง โรงพยาบาลบางสะพาน โรงพยาบาลชุมชนของจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้สู่ปลายทาง สถาบันการแพทย์จักรีนฤพดินทร์ฯ จังหวัดสมุทรปราการ เหมือนจะไกลกว่าความเป็นจริงในความรู้สึกของคนที่อยู่บนรถพยาบาล เพราะทุกหลักกิโลเมตรที่รถพยาบาลขับผ่านไป คือความหวังอย่างเต็มเปี่ยมในหัวใจของผู้ป่วยและครอบครัวว่า หลังจากได้รับการรักษาจากบุคลากรทางการแพทย์ที่เก่งระดับประเทศแล้ว ผู้ป่วยจะฟื้นหายกลับไปอยู่กับลูกหลานได้เหมือนเดิม

5 ชั่วโมงผ่านไป รถพยาบาลมาถึงจุดหมายปลายทาง ฉันและผู้ป่วยดีใจมาก ฉันเฝ้ามองผู้ป่วยที่ได้รับการเคลื่อนย้ายลงจากรถพยาบาลและส่งต่อไปที่หอผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ด้วยความหวังว่าผู้ป่วยจะปลอดภัยและฟื้นหายโดยเร็ว

ที่หอผู้ป่วย พยาบาลประเมินภาวะสุขภาพผู้ป่วยพบว่า แกร็บ ผู้ป่วยมีอาการซึม อ่อนเพลียมาก ปากแห้งแตกเป็นร่องและมีเลือดซึม แขนขาไม่มีแรง รูปร่างซูบผอมจากภาวะขาดอาหาร ท้องโตตึงจากโรคตับแข็งซึ่งเกี่ยวข้องกับการติดเชื้อไวรัสตับอักเสบบีเรื้อรัง จึงรีบรายงานแพทย์ เพื่อวางแผนการรักษาพยาบาล ทีมพยาบาลให้การดูแลผู้ป่วยอย่างกระตือรือร้น ทั้งเจาะเลือดส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการ ดูดเสมหะ และให้ยาฉีดทางหลอดเลือดดำ ทุกคนทำทุกอย่างแข่งกับเวลาในชีวิตของผู้ป่วย

หลังจากทราบผลตรวจคัดกรองโควิด-19 เป็นลบ ญาติผู้ป่วยได้รับอนุญาตให้เข้ามาเฝ้าผู้ป่วยได้ น้ำตาไหลพร่างพรูอาบสองแก้มอย่างกลั่นไม่อยู่ เมื่อได้พบหน้าผู้ป่วยอีกครั้งหนึ่ง ระยะเวลาลายชั่วโมงที่รอผลตรวจนานเหลือเกินในความรู้สึกของคนเฝ้ารอ ญาติผู้ป่วยนั่งอยู่ข้างเตียงและกุมมือผู้ป่วยไว้ตลอดคืน

วันที่สอง ทุกอย่างก็เป็นไปตามปกติ ทุกคนก็ทำงานเหมือนเดิม ยกเว้น ใจของญาติผู้ป่วย

“จากผลตรวจเลือดและผลอัลตราซาวด์ช่องท้อง หมอสงสัยว่าผู้ป่วยจะเป็นมะเร็งอะไรสักอย่างในช่องท้อง”

ญาติผู้ป่วยรับฟังคำบอกเล่าด้วยจิตใจที่แตกสลาย น้ำตาไหลออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ จนต้องหันหลังให้กับทุกคน ในใจเต็มไปด้วยความสับสนและงุนงง เพราะคิดว่าผู้ป่วยเป็นเพียงโรคตับแข็ง ไม่เคยนึกถึงโรคมะเร็งมาก่อน

“พี่ปู่คะ ทิชู่คะ” พยาบาลกล่าว

“ญาติจะทำอย่างไรต่อไป อยากให้หมอช่วยอะไร บอกได้เลยนะคะ” แพทย์พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ในขณะที่ญาติผู้ป่วยกำลังนั่งร้องไห้อย่างหนัก และสับสนกับการรักษา ก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ พุดมาจากด้านหลัง เมื่อเหลียวมองพยาบาลและแพทย์ประจำบ้านที่ยืนอยู่ใกล้ๆ มีสีหน้าท่าทางแสดงความเห็นใจแล้ว ญาติรู้สึกตันตันใจ จุกแน่นในอก จนไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้ ทำได้แต่เพียงร้องไห้โฮออกมาอีกครั้งหนึ่ง

“ถ้าพี่พร้อมแฉ่งหนูนะคะ หรือกดอดเรียกหนูก็ได้ค่ะ”

พยาบาลกล่าวพร้อมกับเอื้อมมือมาแตะที่แขนเพื่อเป็นกำลังใจ

ญาติผู้ป่วยพยักหน้า และร้องไห้ระบายความรู้สึกแบบกลั้นเสียงสะอื้น เพราะไม่อยากให้ผู้ป่วยรับรู้หรือได้ยินแล้วเสียขวัญและกำลังใจ หลังจากเริ่มทำใจได้บ้าง ตอนเย็น ญาติผู้ป่วยเริ่มพูดคุยกับแพทย์และพยาบาลเรื่องแผนการรักษาของผู้ป่วย ซึ่งแพทย์แจ้งว่าน่าจะเป็นระยะสุดท้าย เพราะโรคมีการแพร่กระจายไปในอวัยวะอื่น ๆ

“พ่อไม่ไหวแล้ว พาพ่อกลับไปตายที่บ้าน ให้ทุกคนมาลาพ่อ” สีหน้าของผู้ป่วยป่วยกังวลและโหยหาความรักจากครอบครัวอย่างบอกไม่ถูก

คำพูดของผู้ป่วยที่ดูเหมือนจะรับรู้อาการของตนเองดีกว่าคนอื่น ญาติผู้ป่วยได้ยินแล้วก็ทำได้แต่ปลอบโยนและให้กำลังใจ รอยยิ้มอยู่ที่ปาก แต่ดวงตาเอ่อล้นไปด้วยน้ำตาที่พร้อมจะไหลออกมาตลอดเวลา ในขณะที่อยู่โรงพยาบาล หัวหน้า รุ่นพี่ เพื่อนๆ และรุ่นน้องที่ทำงานมาเยี่ยมและให้กำลังใจเป็นระยะ ๆ รวมทั้งให้ความสนับสนุนทุกอย่าง

วันที่สาม ผู้ป่วยได้รับการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์และญาติๆ ของผู้ป่วยเดินทางไกล เพื่อมาฟังผลตรวจและรำลือผู้ป่วยหากผลตรวจพบว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายจริง ๆ

“จากผลตรวจ ผู้ป่วยเป็นมะเร็งตับอ่อนระยะสุดท้าย ถ้าให้หมอพูดตามความจริง คิดว่าน่าจะอยู่ได้ 1-2 เดือนครับ”

อาจารย์ศัลยแพทย์พูดจบ น้ำตาของญาติผู้ป่วยไหลออกมาพร้อมกันด้วยความโศกเศร้า หลังจากทุกคนตั้งสติได้ ก็ปรึกษากันและสรุปได้ว่า จะพาผู้ป่วยกลับบ้านเพื่อใช้ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตที่บ้านตามความต้องการของผู้ป่วย ทีมแพทย์และทีมพยาบาลจึงช่วยกันเตรียมเอกสารและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็น รวมทั้งประสานงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการดูแลแบบประคับประคองที่บ้านต่อไป กลางดึกของคืนวันที่สาม ญาติผู้ป่วยและผู้ป่วยแทบจะไม่ได้นอนหลับ สายตาเฝ้ามองแต่เข็มนาฬิกาเพื่อจะเตรียมตัวกลับบ้านในตอนเช้าของวันที่สี่ ในที่สุดพระอาทิตย์ก็ค่อยๆ ส่องแสงสว่างมากขึ้น แต่ช่างย้อนแย้งกับลมหายใจ ความตันโลหิต และค่าออกซิเจนในเลือดของผู้ป่วยที่ค่อยๆ ลดลง

ระหว่างเดินทางกลับบ้านที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของผู้ป่วย ญาติผู้ป่วยเฝ้าครุ่นคิดว่าจะดูแลผู้ป่วยอย่างไรเมื่อกลับไปถึงบ้าน เพราะผู้ป่วยต้องการใช้เวลาที่เหลืออยู่กับภรรยาและลูกๆ ทุกคนตั้งใจที่มาถึงบ้านอย่างปลอดภัย แต่เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น หลังจากผู้ป่วยกลับมานอนที่บ้านของตัวเองเพียงไม่ถึง 5 นาที ผู้ป่วยก็ได้สิ้นใจลงอย่างสงบ และจากไปอย่างไม่มีวันกลับในอ้อมกอดของลูกสาวผู้ป่วย

แปลกใจไหมคะ ทำไมพยาบาลคนนี้เล่าเหตุการณ์ได้ละเอียดขนาดนี้

ใช่แล้วค่ะ ผู้ป่วยคือพ่อของฉัน ญาติผู้ป่วยคือฉัน แม่ พี่สาว พี่ชายและหลานๆ

นอกจากนั้น ฉันยังเป็นพยาบาลคนที่นั่งรถพยาบาลไปรับพ่อจากโรงพยาบาลต้นทางที่บ้านเกิด มารับการรักษาที่โรงพยาบาลปลายทางซึ่งเป็นที่ทำงานของฉัน เป็นคนที่นั่งเฝ้าและจับมือพ่ออยู่ข้างเตียงตลอดคืน เป็นคนที่ต้องรับรู้คนแรกว่าพ่อเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย เป็นคนที่ตัดสินใจพาพ่อกลับบ้าน และเป็นคนที่กอดพ่อในลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

ฉันยอมรับว่า ฉันเสียใจมากที่พ่อจากไปในเวลาอันรวดเร็ว แต่ฉันไม่เสียใจเลยที่ได้พาพ่อมารักษาที่โรงพยาบาล

ที่ฉันทำงานอยู่ เพราะฉันได้รับการช่วยเหลือที่ดีมาก กำลังใจที่มากมายจากคนที่รายล้อมรอบตัวฉัน

พ่อ ฉัน และญาติทุก ๆ คน ได้รับการเตรียมพร้อมที่ดีในทุก ๆ ด้านจากเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล เพื่อให้การจากลาของพ่อเป็นไปอย่างราบรื่นที่สุด ฉันอยากขอบคุณทุกคน ขอบคุณทุกอย่างที่ได้รับในครั้งนี้

ฉันคิดว่า ถ้าครอบครัวที่มีผู้ป่วยระยะสุดท้ายของชีวิตทุกครอบครัวได้รับการดูแล ให้กำลังใจ และได้รับการเตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ด้วยการดูแลแบบองค์รวม สมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างที่พ่อและครอบครัวของฉันได้รับ จะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้ป่วยและญาติอย่างมาก เพราะเป็นการจากลาที่พร้อมและดีในความทรงจำช่วงสุดท้ายของชีวิตคน

สงชื่อ(เจ้าของผลงาน)..... ศิริยา วาฬวาท

สงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....

สังกัด..... นพดล วัฒนาราม โรงพยาบาลรามธิบดี กรุงเทพมหานคร

วัน / เดือน / ปี 26 เมษายน 2565